

ЕГИПЕТСКИЯТ ЛЕШОЯД И ЦАРСТВОТО НА ОГНЕНИТЕ ИСКРИ

НИКОЛАЙ ТЕРЗИЕВ

ЕГИПЕТСКИЯТ ЛЕШОЯД И ЦАРСТВОТО НА ОГНЕНИТЕ ИСКРИ

НИКОЛАЙ ТЕРЗИЕВ

АВТОР: НИКОЛАЙ ТЕРЗИЕВ
РЕДАКТОР: АЛЕКСАНДЪР МАРИНОВ-САНЧО
ИЛЮСТРАЦИИ И ОФОРМЛЕНИЕ: ЯНА КАЗАКОВА
ИЗДАТЕЛСТВО: БЪЛГАРСКО ДРУЖЕСТВО ЗА ЗАЩИТА НА ПТИЦИТЕ
ВСИЧКИ ПРАВА ЗАПАЗЕНИ

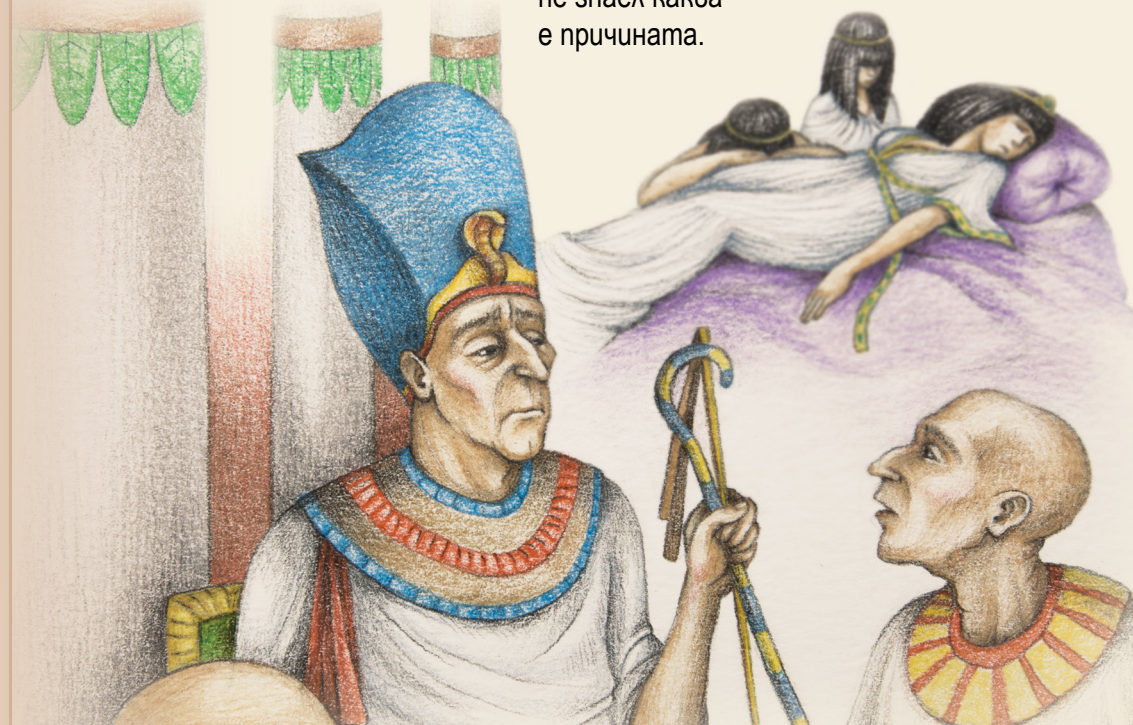
Н

якога,
преди много време, голямо нещастие застигнало царството на огнените искри. Щедростта, единствената гъщеря на царя, била покосена от неизвестна болест и се споминала. Някои казват, че било от мъка, други – че вдишала нечист въздух, но така или иначе живецът в нея изгаснал в едно с радостта на нейния баща. Цялото огнено царство посърнало. Не стигало това, ами скоро болестта се разпространила дотолкова, че започнали да измират и другите поданици. Колкото повече измирали огнените искри, толкова по-малка ставала силата на техния огън.

Страшна угроза надвиснала над царствата на хората...

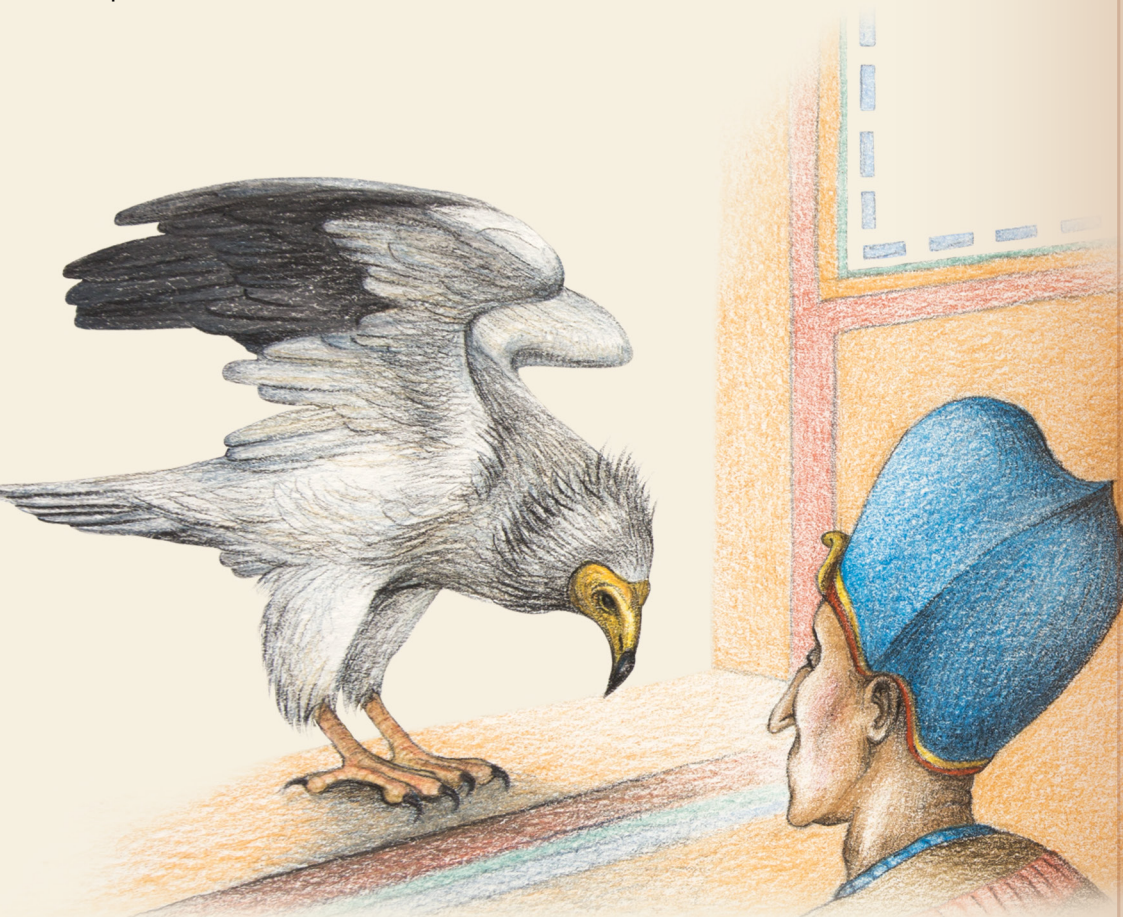
В това време велик владетел на Египет и върховен жрец на бог Амон бил фараонът Аменохтеп. Той бил мъдър и справедлив, но не било лесно да вижда и научава всичко в обширните владения на царството си. Затова по важните въпроси се допитвал до съветите на останалите жреци. Така бил направил и сега и внимателно слушал думите на съветниците си. Великата река Нил била пълноводна, хамбарите били пълни с жито, добитъкът се множил, населението било богато и цели сто години царували мир и благоденствие. Хората обаче не били щастливи, но никой

не знаел каква
е причината.

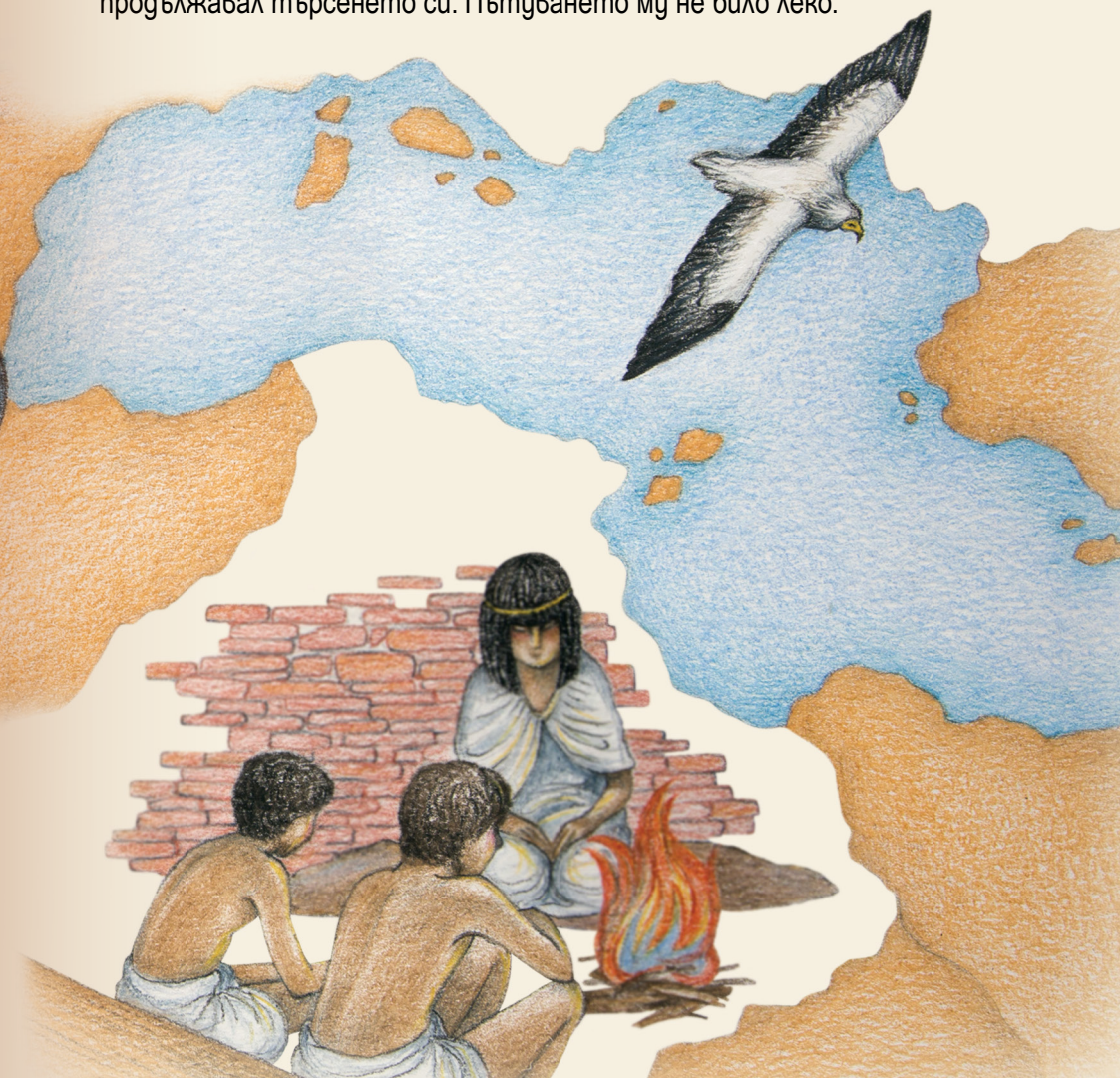

С присъщата на повечето древни царе мъдрост, фараонът забелязал, че от известно време огънят в огнищата не горят както преди и не носел радост, топлина и уют в домовете. „Това трябва да е причината за нещастията“ – мислел си владетелят и се чудел как да разреши този проблем.

Тогава, разказват хората, от небето в двореца му долетяла красива бяла птица. Това бил египетският лешояд, изпратен от богинята-майка Мут. Зарадвал се фараонът на това предзнаменование и поискал от лешояда да разбере откъде идва това нещастие и как той да помогне на хората. Птицата веднага приела задачата, поклонила се на владетеля и отлетяла.

В продължение на цяла година пратеникът на богинята-майка Мут неуморно прелитал хиляди и хиляди километри – от саваните на централна Африка, през Егейско море и Крит, до земите, населявани от келтите, до Месопотамия и конните народи на изток, чак до Китай, а после обратно. Навсякъде – и в овчарските колиби, и в царските палати, – очите му съзирали горящи огнища, но от тях струяла студенина. Пустота била обхванала човешките сърца и те бавно губели щастие и радостта от живота. Също като фараона, и местните царе и мъдреци недоумявали за причината. Египетският лешояд обаче не се отказвал и продължавал търсенето си. Пътуването му не било леко.

Веднъж, докато се опитвал да премине Средиземно море, го застигнала буря, която така го изтощила, че без малко да загине. Оттогава странстващите лешояди не обичат да летят над моретата и ги пресичат на места, където бреговете са близо, дори това да удължава пътя им. Друг път бил толкова гладен и изморен, че останал да почива цели два дни на едно сухо дърво.

На третия ден сивите горски вълци го съжалили и убили наблизо стар и много болен елен, който сеел зарази сред здравите животни от стадото. Египетският лешояд се хранил с тях няколко дни, докато изядли целия елен и така попречили на болестта да се разпространи в цялата гора. Оттогава вълците и лешоядите са братя по съдба и все още живеят заедно на някои места по света.

Дните преминавали в нощи, нощите в дни, едни сезони сменяли други, минали много години. Остарял и уморен от дългите пътувания, пратеникът решил да се върне при фараона, за да признае, че никой не успял да му разкрие причината за човешкото нещастие. Първо обаче трябвало да премине през едно студено планинско плато, толкова високо, че само скалните орли и скитащите гъски се осмелявали да го прелитат. Там срещнал стар монах, загънат в памучна роба, а в устата му нямало ни един зъб. Когато монахът съзрял бялата птица, седнал на земята и бавно извадил изпод грехата си няколко пшенични зърна, за да ги сподели с новия си другар. Разбира се, лешоядите не ядат пшеница, но нашият герой с благодарност приел благородния жест на бедния монах. После мъката го завладяла и той заразказвал историята на своя живот и как се бил провалил в мисията си. Монахът го изслушал внимателно.

– Ти си тръгнал от Египет преди много години – казал накрая човекът, – преминал си безброй изпитания, преодолял си непреодолими препятствия, посетил си много и далечни земи, срещал си просяци и царе, мъдrecи и глупци, птици и зверове, и нито за миг не си се отклонил от целта си! Приятелю, ти имаш чисто сърце и си събрал толкова опит и мъдрост, колкото никой народ по света няма. Не питай повече хората, а се върни при твоя фараон, защото отговорът на въпроса ти се крие в теб самия.

Когато египетският лешояд застанал отново пред фараона изминалите години били оставили дълбоки следи по лицата и на двамата, великата река Нил течала по-мътна от преди, а много от върховните жреци се били споминали.

Старият лешояд разказал на фараона за премеждията и срещите си в различни страни по света. Казал, че е разбрал защо огънят в огнищата гори, а не топли, и защо все по-трудно хората намират уют и покой: царствата на огнените искри загивали в човешките сърца.

– Но едва в края на своето пътуване открих истинската причина за човешкото нещастие – казал мъдрият лешояд.

– Това е страшната болест, наречена алчност. Тя те кара винаги да искаш повече от онова, което имаш. Ако си селянин, искаш повече добитък, ако си жрец, искаш да имаш повече власт, ако си цар, искаш да подчиниш другите царства на волята си. Никой не е в безопасност. Навсякъде по света е така. Щом човек се разболее, започва да ламти за повече от всичко, което виждат очите му: още вода, още земя, още гора, още човешки съдби, които да управлява, и така, докато в душата му не остане нищо освен неутолима жажда и пустота. Тогава искрите в сърцето на човека, които носят топлина и покой, загиват, а заедно с тях изчезва и щастието от живота.

Натъжил се фараонът. Разбрал, че и той страда от страшната болест. Още по-мъчно му станало, когато си представил как огнените искри умират в сърцата на хората. Погледнал мъдрата птица и я помолил (за пръв път в живота си, защото дотогава той само заповядвал) да спаси онзи огън, който правел хората човеци и им дарявал топлина. Тогава египетският лешояд отворил сърцето си и приел всички оцелели искри в него. Сред тях бил и техният цар. Оттогава птицата не спира да скита по света и да дарява на хората само радост и топлина, защото самото ѝ добро сърце станало най-уютният дом, където се съхраняват огънят и семейното щастие.

Пратеникът на богинята Мут заживял в близост до хората, за да им помага и напомня как да бъдат човеци. И един ден, когато ние се излекуваме и престанем да бъдем алчни, той отново ще отвори сърцето си, но този път, за да ни върне малките огнени искри, които ни правят щастливи. А ако някога изчезне египетският лешояд, както изчезват много от дивите му събратя, заедно с него завинаги ще бъде загубено и човешкото щастие.

Аз не знам.

Хората така разправят.

“ЕГИПЕТСКИЯТ ЛЕШОЯД И ЦАРСТВОТО НА ОГНЕНИТЕ ИСКРИ”

АВТОР: НИКОЛАЙ ТЕРЗИЕВ

РЕДАКТОР: АЛЕКСАНДЪР МАРИНОВ-САНЧО

ИЛЮСТРАЦИИ И ОФОРМЛЕНИЕ: ЯНА КАЗАКОВА

ИЗДАТЕЛСТВО: БЪЛГАРСКО ДРУЖЕСТВО ЗА ЗАЩИТА НА ПТИЦИТЕ

ТОВА ИЗДАНИЕ Е В РАМКИТЕ НА LIFE+
ПРОЕКТ “ПОМОЩ ЗА ЕГИПЕТСКИЯ ЛЕШОЯД” LIFE10 NAT/BG/000152,
ФИНАНСИРАН ОТ ЕВРОПЕЙСКАТА КОМИСИЯ И ФОНДАЦИЯ “А. Г. ЛЕВЕНТИС”.

